

[Morten Lange.]

telse være en misforståelse af folkekirken væsen, som vi ikke kan tilslutte os.

Jeg har ikke noget imod at se på forslaget i et udvalg, og jeg vil især gerne se på spørgsmålet om de administrative reformer, som kirkeministeren har stillet i udsigt, således at de skattefejtagelser, der foregår, kan komme væk. Samtidig vil jeg i forbindelse dermed gerne se på udmeldelsesproblematikken i det hele taget, men jeg mener, at det er et spørgsmål, som forslaget ikke løser. Spørgsmålet om optagelse må være essentielt. At erstatte dåben med et kryds på selvangivelsen vil jeg anse for at være en lidt for vidtrevnen rationalisering.

Kjær Rasmussen: Jeg skal såmænd blot komme med nogle få og ufanatiske bemærkninger om dette spørgsmål. Jeg tør ikke ligesom forslagsstilleren uden videre fastslå, at kristendommen og Bibelens ti bud i almindelighed har et livsfjernt indhold for det store befolkningsflertal. Vi kan ikke vide det, for det store flertal er jo tavst i disse spørgsmål — som i andre spørgsmål i øvrigt.

Derimod ved jeg, at der kan være stort besvær forbundet med udtræden af statskirken. Forslagsstillerens beskrivelse svarer ganske godt til virkeligheden. Det kan være forbundet med besvær at få skattemyndighederne til at respektere, at man ikke længere vil betale skat til statskirken, og det kan være svært for en muhamedansk fremmedarbejder at forstå, hvorfor han skal betale skat til kristen religionsudøvelse. Folkekirken er ikke nogen landevejskro, siger kirkeministeren. Kirkeministeren må nu have os undskyldt; der er faktisk noget, der tyder på, at nogle i administrationen i hvert fald optræder som en slags landevejsrøvere, idet man lader disse fremmedarbejdere betale kirkeskat, eller i hvert fald lader nogle af fremmedarbejderne betale kirkeskat. Når forholdet nu er sådan, kunne jeg godt tænke mig at spørge kirkeministeren, om han ikke finder det rimeligt at stille en kirke til rådighed f. eks. for muhamedanerne, således at de kunne udøve deres religion sådan et sted. Jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren om, hvad han mener om tanken, for den er jo rejst i et dagblad i dag, netop af en muhamedaner.

Som hovedregel må vi mene, at de men-

nesker, som vil dyrke religion, også må betale selv, det kan ikke være nogen andens sag at betale. Men som forholdene er i dag, er der jo også ikke-medlemmer af folkekirken, som betaler. Også de betaler, hvem det er lykkedes at undfly kirkeskatten, for de betaler via deres almindelige skatter, fordi f. eks. præstelønningerne betales af staten. Vi finder som sagt fremgangsmåden meget forkert og må holde fast ved, at dette er en privat sag. Det er ikke en sag, som staten på nogen måde skal blande sig i, hverken ved at shanghaje fremmedarbejdere som medlemmer af folkekirken ved at lade dem betale kirkeskat eller ved at have en favoritreligion, som alle må betale til via de almindelige skatter.

Vi kan støtte det fremsatte forslag, idet vi da naturligvis må bemærke, at det ikke er nok kun at kunne slippe for kirkeskatten. Hovedproblemet ligger i, at alle er med til at finansiere statskirken over de almindelige skatter. Det er altså selve samhørighedsforholdet mellem stat og kirke, som er problemet, for så længe det eksisterer, undgår man ikke at måtte betale.

Orla Møller: Det forekommer mig at være nødvendigt med et par enkelte hovedsynspunkter, som kan formes forholdsvis kort.

For det første: der er ikke nogen i folkekirken, tror jeg, der har den fjerneste interesse i at shanghaje medlemmer, for at bruge det udtryk, hr. Kjær Rasmussen lige har anvendt. Det er ganske enkelt ikke folkekirkens medlemmer, der har nogen som helst interesse i, at der finder fejltagelser sted på det skattemæssige område. Vanskeligheden er vel oven i købet den, at det er ugørligt for os i folkekirken i mangfoldige situationer at få den praksis frem, som er lovens, og som vi også ønsker. Jeg kan ikke udtale mig her på hele folkekirken vegne, men jeg tror, jeg kender så meget til livet inden for folkekirken, at jeg har nogen ret til at sige, at der er ingen af os, der har den fjerneste interesse i at have medlemmer, som ikke ønsker at være medlemmer af folkekirken. Det var den ene ting, jeg gerne ville have betonet.

Det næste er dette, at i det øjeblik, der tales om religionsfrihed her i landet, så bør man også give de mennesker, der ønsker at opretholde barnedåbspraksis, den frihed.